

Balul Bobocilor CNU

Se așeză pe scaunul roșu și tăcu. Prezența domnului C. era nelipsită de la fiecare spectacol. Era un post pe care el considera că-l merită pe deplin datorită singurului ochi viu (cel vișiniu), ascuns sub monoclu, un critic auster și profund. Pe când celălalt (cel galben), de sticlă, era inert, zgâiat la copii. El vede. Avea o pasiune excesivă pentru vișiniul perdelelor de catifea, pentru décor, care îi mărturisea maladia timpului: eternitatea prezentului, pentru revoltele firești ale publicului care aminteau esența uniristă. Știa de mult timp că era al acestui loc. Sentimentul de apartenență îi amâna mereu plecarea. Era atras de tot acest cadru festiv și de imaginea în care erau adunați toți. Vedeau același bal al bobocilor și simțeau același lucru: că erau un întreg.

Parcă exista un fir nevăzut care îi lega pe oameni unii de alții. Se abandona acestui sentiment și așteptă să se traga cortina. Își ținea ochii închiși și avea emoții. Era nou aici și se ascundea după cortina vulgară, cu memoria generațiilor trecute și care deși îi cunoștea frica, s-a dat la o parte. Domnul N. respiră adânc și începu să defileze. Era un post pe care el considera că-l merită pe deplin datorită anilor în care a făcut dans și a ușurinței de a se face plăcut de ceilalți. El creează. Aflase o plăcere în recunoștința publicului. Era absorbit de sentimentul că în propria lui ființă se regăseau variatele stări prin care trecuse spiritul antecesor.

Îndrăgea răspunsul oamenilor care îl priveau. Se simțea precum o rotiță dintr-un mecanism, avea conștiința faptului că își avea locul aici, că îi aparținea.

I-ar fi plăcut să fi menținut aceeași coardă emoțională, dar trebui să coboare. Aștepta să vadă cine va câștiga. Privise tot spectacolul din același loc, sprijinit de perete. Domnul U. era un tânăr frumos, mândru de tricoul care îi purta numele. Era un post pe care el considera că-l merită pe deplin datorită lejerității cu care reușea să unească oamenii și datorită creativității sale. El organizează. Constatase într-adevăr că balul avea același contur, dezvăluia aceeași impresie de apartenență. Era un moment pe care îl văzuse de atâtea ori, o plăcere simplă, ca un

cântec vechi care îi asalta sufletul cu valurile de cuvinte știute atât de bine, un tipar în alte culori și voci, dar tot cu ei și presimțea că era...

„Miss Boboc Unirea 2016 este...”

Tot ea.

Se ridică de pe scaunul roșu și zâmbi.

